

Namus sa rozhodol, že má veľmi dobré postavenie ako „citlivý Namus“ a preto potrebuje veľmi dobré a honosné sídlo. Pretože má dobré dôvody a tiež kvôli účelnosti a pohodlnosti, potrebuje zmeniť svoj dom na priestranejšie a prestížnejšie sídlo, ako osoba jeho postavenia. Preto sa rozhodol presťahovať si dom. Takže, kam sa presťahoval? Presťahoval sa do ucha slona. Keď sa pozriete do uší zvieratá, alebo niekedy na telo, uvidíte množstvo hmyzu, ktorý sa prichytí na veľké zvieratá. Dokonca na ryby v mori, na niektoré veľké ryby... videli ste ustrice prichytené na telo veľryby? Alebo malé slimáky ... malé a špirálovité... prichytávajú sa na veľké ryby. A niekedy sa aj malé ryby prichytávajú na veľké ryby a snažia sa ich očistiť alebo pozbierať zvyšky potravy, atď., atď. Takže toto sú prirodzené veci. Komár sa teda rozhodol, že vzhľadom na svoje skvelé postavenie potrebuje veľké sídlo, pompézne a prestížnejšie sídlo. Presťahoval sa teda do ucha istého slona. A domnieval sa, že toto sídlo je dostatočne významné, aby v ňom prebýval, s takým postavením veľkého komára.

Keď o tom tak dlho premýšľal a pripravil sa na všetko, rozhodol sa presťahovať. Čoskoro sa zariadil vo veľmi priestrannom a prestížnom „bydlisku“. Čas plynul rýchlo. Vychoval niekoľko generácií rodín komárov a poslal ich do sveta, vysoko vzdelané, s diplomami a titulmi. Dobré, dobré. A potom ich poslal von do sveta a oni všetci sa stali vo svete niekým. Takže bol veľmi pyšný prastarý otec. Ako roky plynuli, komár spoznal všetky okamihy uvoľnenia i trápenia, pocity zármutku i šťastia hľadania i úspechov, čo je životom komára, kdekoľvek by sa nachádzal. Slonie ucho bol jeho domov. A ako to vždy býva, cítil silne a vytrvalo, že existuje blízke prepojenie medzi jeho životom a históriou komára – tohto komára – tejto bytosti a tohto miesta. Cítil, že to je jeho miesto, jeho štvrť. Cítil, že celá história je zapísaná tam, kde žil. Toto je podobné ľuďom. To ucho bolo také teplé, také prívetivé, také veľké, dejisko toľkých skúseností... Je to podobné ľuďom –

máme veľký dom. V Áu Lạc (Vietnam), ak máme dom, ktorý patrí predkom, musíme si ho udržať. Je to niečo ako dedičný domov. V čase výročia úmrtia nejakého pra-pradeda alebo rodiča sa zhromaždí celý klad (celá rodina) a oslavuje sa, rozpráva sa o starých časoch a podobne. Volá sa to „Tù Đường“, dedičný domov. Je veľmi vzácny. Takže podľa toho komára, toto je podobnej hodnoty, v jeho situácii, v jeho druhu. A v tejto jeho priestranej a prestížnej rezidencii, v tomto jeho sídle, je tak veľa zážitkov, ktoré sa udiali v jeho živote: radosť, žiaľ, hnev, šťastie... všetky možné veci... sladké, horké, kyslé... všetky chute života, ktoré zažíval, kým žil v tejto veľkej „rezidencii“. Takže prirodzene, skôr než sa presťahoval do svojho domu, musíte si predstaviť, že mal veľkú slávnosť, prestrihnutie pásky a všetky tie veci, strieľanie nealkoholického šampanského, vegetariánsky banket... a všetko možné. A dokonca umiestnil vlajku. Každý pondelok ju vytiahol hore a stiahol dole, hore a dole. To je postavenie komára; on je „niekto“.

Svet sa musí dozvedieť,
že on je niekto.
Takže to musel
urobiť náležite,
ako sa patrí jeho postaveniu
vo svete.
Takže,
píše sa tu,
že v prvý deň,
pred nast'ahovaním sa,
zvolal na vrchu
svojim tenkým hlasom,
a vyhlásil svoje vlastníctvo
tejto rezidencie.
Povedal: „Hej, slon!
Vedz, že nikto iný,
len ja, komár veľký
s'ahujem sa na toto miesto.
Ja, citlivý Namus
som sa rozhodol
udelit' túto poctu
tvojmu uchu,
aby bolo mojou rezidenciou.
Tu máš môj oznam.“
Slon nepovedal nič.
Citlivý veľký komár Namus
si pomyslel, že ak slon
nepovedal nič, znamená to
„žiadne námietky“.
„Tak sa teda s'ahujeme.“
No malý Namus chápal,
že slon ho vôbec nepočul.
Bez ohľadu na to, že
kričal tak hlasno, bol
však len drobným komárom.
Slon bol zaneprázdnený
svojimi vecami, takže
samozrejme nič nepočul.
Z toho dôvodu ani necítil
príchod komára
a jeho rodiny.
Necítil vôbec nič.
A po chvíli,
hoci komár naďalej
žil v jeho uchu,
necítil aj tak vôbec nič.
Slon necítil nič.
A vždy, keď komár vchádzal
a vychádzal z jeho ucha,
takisto si nič nevšimol.

Nemal ani tušenia
o prítomnosti komára
a jeho rodu.
Áno, celého veľkého rodu...
mnoho rodín.
V krátkosti, ten slon
nemal žiadnu predstavu
o existencii komára,
až kým sa jedného dňa
veľký a citlivý komár
rozhodol, z nejakého
dôležitého dôvodu,
že sa opäť presťahuje.
Veľmi uvažoval o tom,
ako to dať slonovi najavo
náležitým spôsobom,
zodpovedajúcim
jeho postaveniu.
Chvíľu o tom uvažoval.
Požiadal svoju sekretárku,
aby napísala pár poznámok,
aby pripravila poznámky
na prejav.
Potom si obliekol
vhodný, veľkolepý odev,
hodiaci sa na takú príležitosť.
A vyšiel von
na okraj slonieho ucha,
aby formálne vyhlásil
zmenu svojej rezidencie.
Takže toto rozhodnutie
bolo dosiahnuté,
nezvratne.
Tak sa rozhodol.
Vyšiel teda von.
Nacvičoval si to vyhlásenie
mnohokrát spoločne
s celým rodinným klanom.
Nacvičovali to spolu:
ako kráčať, ako hovoriť,
ako sedieť,
ako si preložiť ruky,
všetky účesy
museli byť urobené
určitým spôsobom.
Klobúk... čo si obliecť...
kto si oblečie akú farbu...
Takže potom si pomyslel,
že dostatočne nacvičil
svoj prejav

a že každý to rovnako
dobře nacvičil
a tak vyšiel von...
viedol celú svoju rodinu
na okraj slonieho ucha,
pripravený vypochoďovať
von so všetkou pompou.
Vyšiel von
a opäť vyhlásil:
„Hej ty, slon.
Musím ti oznámiť
naliehavú záležitosť,
že od dnešného dňa
sa s'ahujem z tvojho ucha.
A vedz, že odteraz
tvoje ucho nie je viac poctené
prítomnosťou našej rodiny.
Máš slobodu robiť si so
svojím uchom, čo chceš.“
A rozprával takýmto spôsobom
veľmi výrečne,
a ešte výrečnejšie.
Nebola som tam,
keď to komár vyhlásil.
Myslím, že išlo
o túto záležitosť, výrečne
alebo nie,
že dal vedieť, presne ako keď
sa vy s'ahujete z bytu.
Keď opúšťate svoj byt,
dávate majiteľovi
informáciu, napríklad
dva týždne, dva mesiace,
dva roky dopredu;
záleží na zmluve.
Tu nebola žiadna zmluva.
Komár nemal žiadnu zmluvu
so slonom.
Preto nepotreboval
dávať informáciu
dva týždne alebo
dva mesiace dopredu.
Jednoducho vyšiel von
a vyhlásil:
„Dnes sa s'ahujem.“
Povedal do výrečne
a vážne,
ale zdalo sa,
že slon mu neodpovedá,
preto kričal znovu,

hlasnejšie a hlasnejšie.
Natretí krát
to slon nejako začul.
A pomyslel si:
„Čo to hovorí?“
A potom sa ho
komár spýtal:
„Čo si myslíš
o mojom odchode?
Mám dôvod,
ktorý ti vysvetlím.
Dôvod,
prečo som sa presťahoval...“
a tak ďalej a tak ďalej.
A potom slon zrazu
zdvihol svoju hlavu
a trochu zatrúbil
svojím chobotom.
Bolo to také hlasné,
že komár takmer zamdlel.
A to slon zatrúbil iba trochu.
A potom mu slon povedal:
„Choď v mieri.
Aby som ti povedal pravdu,
nikdy som si nevšimol,
že si tam bol.
A nemám žiaden záujem na
tvojom odchode či príchode.“
Derviškému Majstrovi,
ktorý rozpovedal ten príbeh
musíme poďakovať.
Bol to dobrý príbeh?
Áno.
Je vám to známe? (Áno.)
Je nám to veľmi známe,
pretože cítime, že Majster,
ktorý rozprával ten príbeh,
dervišký Majster,
chcel zdôrazniť
ľudský charakter, však?
On vôbec nemyslel komára,
myslel človeka.
Mnoho ľudí si myslí,
že sú také dôležité –
je to ego, čo myslel.
Ego nás núti myslieť si,
že sme také dôležité,
že kamkoľvek ideme,
ľudia si nás musia všimnúť.
Toto je príklad ega.

Takže ten príbeh
je veľmi dobrý.
Ak dokážeme žiť
nie ako ten komár,
potom to bude
veľmi pokojný svet
pre všetkých...
nie vždy robiť
hluk pre nič.
Robiť hluk pre nič.
Nikto sa nestará, kto sme.
No, niekto sa stará,
ale pretože im
nevenujeme pozornosť,
snažia sa robiť hluk.
Niekedy je to tak.
Takže aby sme žili
pokojnejší život,
musíme kontrolovať
svoje ego a mať ho
pod kontrolou, dobre?
Pamätajte,
nikto sa nestará, skutočne.
Je to veľmi, veľmi únavné
mať do činenia s ľudským
egom, viete to?
Hrozné, hrozné.
Veľa utrpenia.
Milujem vás.
Uvidíme sa čoskoro, dobre?
Do videnia.